

בפני כב' השופט רפאל יעקובי

בעניין: _____ ג'ודה
 ע"י ב"כ עוה"ד מיכל פינצ'וק
 התובע נגד
 1. _____ אברהם
 2. _____ דבי
 3. מדינת ישראל
 ע"י ב"כ עוה"ד רם צביאלי
 הנתבעים

פסק דין

1. התובע הוא יליד 1969, ותושב מזרח ירושלים. התביעה הנדונה הוגשה כנגד שני שוטרי משמר הגבול וכנגד מדינת ישראל בגין ארוע מיום 14.2.92, אשר במהלכו ובעקבותיו, לטענת התובע, עוולו כלפיו הנתבעים עוולות שונות וחמורות.

2. בכתב התביעה מתאר התובע השתלשלות עניינים חמורה מאוד, בכל הנוגע להתנהגות הנתבעים 1 ו-2 כלפיו.

כך נוסחו הדברים בכתב התביעה:

- 4" א. בתאריך 14.2.92, בשעה 9:20 לערך, עוכבו התובע וחברו לעבודה, סמוך לחנות השקם בתחנה המרכזית הישנה בירושלים ע"י שתי שוטרות חיב"ה לצורך בדיקת תעודות זהות. בזמן הבדיקה הגיעו למקום הנתבעים 1 ו-2 וביקשו גם הם לבדוק את תעודות הזהות של התובע וחברו.
- ב. חברו של התובע לא דיבר היטב עברית והתובע סייע לו במענה לשאלות הנתבעים.
- ג. "התערבות" זו של התובע עוררה את חמתם של הנתבעים, אשר בתגובה קיללו את התובע והורו לו לבוא עימם לנקודת המשטרה שבתחנת אגד (להלן: "נקודת המשטרה"). התובע הצטרף לנתבעים ללא כל התנגדות, כאשר הוא מוחה נגד התנהגותם הבלתי חוקית ומגלה שבכוונתו להתלונן נגדם.
- ד. בהגיעם לנקודת המשטרה גילו כי הינה סגורה. הנתבע 1 ביקש לבצע חיפוש על גופו של התובע בחדר המדרגות, סמוך לדלת נקודת המשטרה. לבקשת הנתבע 1 הסיר התובע את המעיל והכובע שחבש ונעמד, רגליו פשוקות וידיו על הקיר.
- ה. התובע המתין מספר דקות ומשראה כי הנתבע 1 אינו מבצע את החיפוש, סובב את ראשו לראות מה פשר ההתמהמהות. בתגובה סובב הנתבע 1 את פני התובע בחוזקה תוך שהוא מטיחם בקיר.
- ו. הנתבע 1 קרא לחברו, הנתבע 2, ויחד החלו להכות את התובע כאשר הנתבע 2 אווז בתובע והנתבע 1 מכהו בחוזקה. צעקות התובע וקריאותיו להזעיק את המשטרה לעזרה נותרו ללא תגובה.
- ז. לאחר מספר דקות, במהלכן ספג התובע מכות קשות, חדלו הנתבעים מלהכותו, כבלו את ידיו באזיקים והזעיקו למקום את קצין השטח האחראי.
- ח. מנקודת המשטרה הובהל התובע לתחנת המשטרה, שם נעצר על יסוד תלונתם של הנתבעים 1 ו-2. הנתבעים מסרו הודעות בהן האשימו את התובע בכך ש"התחצף" אליהם, בתקיפתם ובנסיון

בפני כב' השופט רפאל יעקובי

- למשוך את נשקו של הנתבע 1. התובע נחקר בגין חשדות אלו והכחישם.
- ז. בתאריך 16.2.92, בשעה 10:50, שוחרר התובע ממעצרו בערבות עצמית.
6. כנגד התובע הוגש כתב אישום בגין תקיפת שוטר בשעת מילוי תפקידו על יסוד תלונותיהם של הנתבעים 1 ו-2. התובע כפר באישום, ובתאריך 4.5.94 חזרה בה התביעה מכתב האישום. כתב האישום כנגד התובע נמחק".
3. בכתב ההגנה מפנים הנתבעים את הזרקורים לעבר התנהגות התובע, ומפרשים את מהלך ההתרחשויות ככזה, שהמהלכים שנקטו הנתבעים 1 ו-2 באו בתגובה להתנהגותו הפסולה של התובע. הנתבעים מציינים, כי השימוש שעשו בכח היה סביר בנסיבות המקרה. כך מובאים הדברים בכתב ההגנה:
- "4. א. ב- 14.2.92 עת שהנתבעים 1 ו-2 היו במשימת אבטחה באזור התחנה המרכזית של ירושלים, בדק נתבע 1 את פרטיו של תושב שכם שהיה במקום.
- ב. התובע, מסיבה שהיתה בלתי ברורה לנתבעים 1, ו-2 התערב בבדיקה והפריע לנתבע 1 לסיימה. התובע לא שעה להנחיותיו של נתבע 1 להפסיק את התערבותו ולכן הוא עוכב לחקירה ונלקח לנקודת המשטרה שבמקום.
- ג. מאחר שנקודת המשטרה היתה סגורה, ביקש נתבע 1 לערוך חיפוש על התובע והנחה אותו לעמוד, בהתאם לנוהל החיפוש המשטרתי, כשפניו אל הקיר וידיו מורמות ומונחות על הקיר.
- ד. התובע לא ציית לנתבע 1, והפריע לו לבצע את החיפוש בכך שהוא סובב את ראשו וסובב את גופו לכיוון נתבע 1 תוך שהוא מוריד יד מהקיר. בתגובה, סובב נתבע 1, בעדינות, את ראשו של התובע בחזרה לכיוון הקיר. נציין בהקשר זה, כי בניגוד לרושם העלול להתקבל מקריאת כתב התביעה, לא הושאר התובע בתנוחת החיפוש זמן רב יותר מזה הדרוש לצורך עריכתו.
- ה. בתגובה לכך שנתבע 1 סובב את ראשו, הסתובב התובע לכיוונו של נתבע 1 והחל להכותו. בשלב זה, החל נתבע 1 להתגונן מפני התובע ונתבע 2 שעמד בעמדת אבטחה במרחק של כשני מטרים מהתובע ונתבע 1, התקרב אליהם והחל לסייע לנתבע 1 להשתלט על התובע. במהלך נסיון ההשתלטות על התובע, משך התובע בחוזקה את נישקו האישי של נתבע 1 ורצועת הנשק נתלשה מהכת.
- ז. הנתבעים 1 ו-2 השתלטו על התובע עצרוהו וכבלוהו באזיקים, כל זאת, תוך שימוש בכח סביר בנסיבות המקרה".
- לעניין כתב האישום שהוגש נגד התובע ובוטל לבסוף, הרי שהנתבעים אינם כופרים בכך, אם כי, משום מה, מוסיפים פרטים טכניים, שלא ברורה חשיבותם כל עיקר (ר' סעיף 6 לכתב ההגנה).
4. התובע חוזר על הגירסה שהעלה בכתב התביעה גם בתצהיר העדות הראשית שלו (ת/1). לחיזוק הגירסה וביסוסה הוגש גם תצהירו של אותו תושב השטחים, _____, חרובי (ת/2). התובע נחקר ארוכות, והעד הנ"ל נחקר קצרות. לא ניכרו בקיעים בגירסתם, גם לאתר החקירה, ועדויותיהם הותירו רושם מהימן מאד.

בפני כב' השופט רפאל יעקובי

5. שונה מאד המצב בכל הנוגע לנתבעים, ועל כך ארחיב להלן. כאן אציין רק, כי שניהם הגישו תצהירים (נ/1, נ/2). לתצהיריהם צורפו הודעות שמסרו בפני קצין תלונות ציבור של משמר הגבול - שתיים של הנתבע 1 (נ/3, נ/4), ואחת של הנתבע 2 (ת/4). הנתבעים נחקרו בבית המשפט, וחקירתם הותירה רושם עגום.

6. תוצאה סופית בקצרה

לאור התרשמותי מן העדים שהעידו בפני, ולאחר עיון במכלול חומר הראיות ובסיכומי הצדדים (בכתב) באתי לכלל מסקנה ברורה, כי הוכח כל החלק העובדתי שבכתב התביעה, וכי דין התביעה להתקבל.

לא אוכל להימלט מלציין, כי הרושם הברור שקיבלתי הוא של מקרה חמור ביותר, של שימוש לרעה בכח ובסמכויות, באורח בלתי מרוסן. מצער עוד יותר שהאירוע כולו כלל לא צריך היה להתחיל, ובודאי שלא להסתיים כפי שהחל ותם. היה זה מקרה שבו מראשיתו לא נדרשה כלל התערבותם של הנתבעים 1 ו-2 אלא יכול היה וצריך היה להסתיים בכך ששוטרות חיב"ה עיינו במסמכי הזיהוי של התובע וחברו ונחה דעתן. הנתבעים 1 ו-2 הם ש"תקעו עצמם" (כלשון התלמוד הבבלי, מסכת יבמות, דף קט, עמוד ב), מבלי שהיה לאיש צורך וחפץ בהם, ובכך הכניסו את עצמם יחד עם התובע לסיטואציה מיותרת ובעייתית. גם במסגרתה לא פעלו הם כראוי, שכן על אף שהתנהגותו של התובע לכל אורכה היתה מתונה, הרי שתגובותיהם כלפיו לא עמדו בשום יחס להתנהגותו, ולמה שנתבקש בנסיבות. זאת ועוד. התנהגות הנתבעים גם הביאה כל העת להחרפה של המצב, וגררה את התובע לתגובות מסויימות, שלאחר מכן - וגם כן, ללא כל הצדקה - עוררה את חמתם, וגרמה להם לחבול בגופו ובנפשו של התובע.

התנהגותם של הנתבעים פסולה היתה לכל אורך הדרך: הן בשלב הבדיקה הנוספת שערכו לתובע ולחברו, תוך הטחת דברים בתובע, הן בעצם קיום הליך העיכוב, שלא היתה לו הצדקה אמיתית בנסיבות, הן בעצם עריכת החיפוש על התובע, והן באופן הברוטלי שבו ערכו אותו - גם בהמתנה המיותרת, וגם בהכאת התובע במהלך אותו חיפוש. הנתבעים הוסיפו חטא על פשע בכך שכדי לחפות על עצמם ולהציג חזות מוצדקת לכל שעשו כלפי התובע, התלוננו כנגד התובע, באורח שלא הלם את הנסיבות האמיתיות, ובכך הביאו לכך שהתובע נעצר לשווא ל-48 שעות, ושהוגש נגדו בהמשך כתב אישום, שלא היה מקום להגישו, ושלבסוף אכן בוטל.

מתקבלת, אפוא, טענת התובע כי הנתבעים 1 ו-2 תקפו אותו - באלימות פיזית ומילולית, ערכו לו עיכוב וחיפוש שלא כדין, וכמו כן, כי הם הביאו לכך, שללא הצדקה אמיתית, נעצר הוא למשך 48 שעות, ולאחר מכן הוגש נגדו כתב אישום, שמעיקרא לא היה כל מקום להגישו. לאור האמור, נתקיימו כאן בבירור יסודותיהן של עוולת התקיפה, של עוולת הרשלנות וכן של הפרת חובה חקוקה. התובע בסיכומיו זונח את טענותיו בקשר לעוולות

בפני כב' השופט רפאל יעקובי

כליאת שווא ונגישה, ולמעשה, די בכל שנאמר לעיל כדי לחייב את הנתבעים 1 ו-2 לפצות את התובע.

7. העדפה ברורה של גירסת התובע על פני גירסת (גירסאות) הנתבעים

בהמשך למה שכבר ציינתי לעיל, בסעיפים 5-6, ברצוני להוסיף לביסוס מסקנותיי והתוצאה הסופית שאליה הגעתי, גם את הדברים הבאים:

א. צודקת ב"כ התובע, כי אצל הנתבעים נמצאו סתירות, ומתעוררות כלפיהם תמיהות רבות, והם לוקים בחוסר עקביות בולט ביותר. הרושם הוא, שהנתבעים ניסו בדיעבד ובחכמה שלאחר מעשה לארוג מסכת עובדתית, שתביא לכך שהם יימצאו נקיים, בעוד שפני התובע יושחרו. דא עקא, שמלאכתם זו לא צלחה. הן אצל כל אחד מן הנתבעים, והן בין גירסת אחד למשנהו נמצאו סתירות רבות ופירכות, המצביעים בבירור על חוסר מהימנות. לעניין זה, מקובלות עלי כל טענותיה המפורטות של ב"כ התובע, בע' 9 - 12 לסיכומיה. הדברים בולטים; אין טעם לחזור עליהם, וייראו הדברים הכתובים שם בהקשר זה, כאילו נכתבו שוב במקום זה של פסק דיני. בעיקר ניכר חוסר האמון בגירסת הנתבעים בבדותות בעניין חטיפת הנשק, כביכול, כמפורט שם, בסעיפים א-ה. יצוין, כי עניין חטיפת הנשק הינו כזה אשר אילו אכן ארע, הרי שהוא מסוג הדברים שמי שחווה אותו לא ישכחנו לעולם. זאת מפני שאילו אכן חטף התובע נשק, שבו עלול היה לירות בנתבעים, כי אז המדובר בטרואמה שכזו, שאין שוכחים לעדי עד. קיומן של סתירות בקשר לארוע הנשק, אומר דרשני, ופועל נמרצות לחובת הנתבעים.

ניתן להוסיף עוד, כי הטענה שכביכול התובע צחק לנתבעים בפרצוף נזכרה בהודעת הנתבע 2 (ת/3 + א/3), ואחר כך נשכחה, משום מה (ר' ע' 6 לפרוטוקול, ש' 17 - 20). והיו גם סתירות ממשיות בעניין משך הזמן שעמד התובע כשידיו אל הקיר, עד שהנתבעים נאותו לערוך בו את החיפוש (ס' 10 לתצהיר נ/2 לעומת נ/3 ולעומת ע' 10 לפרוטוקול, ש' 14 ואילך).

ורי גם ע' 7 לפרוטוקול, ש' 6 ואילך - סתירות וקשיים לעניין סיבוב הראש ע"י התובע במהלך ההמתנה לחיפוש.

דומני שדי במה שנאמר עד כה, ואין צורך להכביר במילים נוספות.

ב. הסיטואציה שתארו הנתבעים, לפיה אחרי שהתובע החציף פניו כלפיהם, כשסובב ראשו בעת שהמתין לחיפוש, והתריס כלפיהם דברים, ובכל זאת, בתגובה, סובבו את ראשו בעדינות, לא מתקבלת כלל על הדעת, כשמשקיפים על כל שרשרת הארועים. היא מצביעה דווקא על יצירת גירסה לצורכי הגנה עצמית והדיפת התביעה, ולא על הבאת גירסה אמיתית. מי שמעיד על עצמו כי "בסוף הארוע אני זוכר שנתתי לתובע שתי בעיטות באשכיו ואז כבלנו אותו באזיקים" (ע' 11, ש' 16), ושכבר קודם לכן

בפני כב' השופט רפאל יעקובי

היתה העדינות ממנו (ומחברו) והלאה, ובכל זאת טוען לעדינות, ביני לביני, אל יצפה שיינתן בו אמון.

ג. גם העובדה שרק נגד התובע, על אף שהוא תושב ישראל, ננקטו צעדים קשים, בעוד שכלפי חברו, לא נעשה מאומה, מחזקת את המסקנה שהנתבעים לא פעלו כאן באורח ענייני ולצורך מילוי תפקידם, אלא משיקולים זרים - נסיון להרשים את השוטרות ו/או התפרקות ושחרור עצמיים על חשבון התובע. הנה כי כן, הנתבע 1 אישר כי "שניהם היו חשודים" (ע' 9, ש' 10). מצפים היינו - לפחות, לכאורה - כי כלפי החבר, שהוא תושב השטחים, תינקט זהירות יתר, ובדיקתו תהא מקפת יותר. והנה, הוא שוחרר מיידית, ולתובע ארע כל אשר קרהו. דברים בגו, כאמור.

ד. העובדה ששוטרות חיב"ה בצעו בעצמן את שנדרש, ולא היו זקוקות לסיוע של הנתבעים, מחזקת מאד את מסקנתי כי כל התערבותם של הנתבעים היתה מיותרת. זאת ועוד. לדעתי, במקרה זה היוו השוטרות הנ"ל בחינת "שאר שבעישה" שדירבן את הנתבעים לפעול במגמה להרשים את אותן שוטרות, ע"י שיציגו בפניהן את הכוח והסמכויות שנמסרו בידיהם. הנתבעים אישרו כי היה מגע וקשר בינן לשוטרות הנ"ל סביב הארוע דנן (ר', למשל, ע' 4, ש' 18-21; ע' 8, ש' 34). התובע רמז לכך שזיקה זו היתה אם כל חטאת (ר' ע' 2, ש' 18-19), ובהערכת מכלול הראיות מסכים אני עמו בכך.

"CHERCHEZ LA FEMME" (חפש את האשה), יאמר הצרפתי, בהתכוונן לכך שנוכחות אותן שוטרות היא שגלגלה את כדור השלג דנן. "פנדורה", יענה כנגדו היווני, ויפרש, שהימצאותן בשטח של השוטרות הנ"ל היא שגרמה לאותה תיבה של ייסורים שתיפתח על ראש התובע. יבוא הקוסמופוליטן, וספר הספרים תחת ידו, ויתריס כנגד שניהם, שכבר רמז לכך הנביא ירמיה (אף כי נתכוון למשמעות אחרת), באומרו: "נקבה תסובב גבר" (ירמיה לא, כא). לענייננו, יבאר הוא מכתם זה במשמעות, שיש אשר נוכחותה של אשה בסביבה גורמת לשיבוש דעתו של גבר, ולהתנהגות לא שקולה מצדו עקב כך. תרחיש זה, שרמוז בספר הספרים, שנוי אצל יוונים, ומשולש אצל צרפתים - דומני שארע במקרה דנן.

ניתן להוסיף עוד כהנה וכהנה, אלא שסבור אני כי גודל השכנוע שאני נתון בו בדבר אחריות הנתבעים 1 ו-2 יכול שיעמוד ביחס ישר עם הקיצור היחסי בפירוט שבפסק הדין, ולפיכך, בלשונו של איוב (יח, ב), אשים קנצי למילי, ולא אאריך עוד.

8. אשם תורם

בנסיבות המקרה גם אין לייחס לתובע אשם תורם כלשהו. משנדחתה גירסת הנתבעים לחלוטין, ונתקבלה גירסתו, המסקנה היא, כי לא הוכח אשם תורם שלו. יתרה מזו. קבעתי לעיל, באורח פוזיטיבי, כי התובע הגיב באורח מתון בסיטואציות שבהן העמידו אותו הנתבעים. הנה, אין מחלוקת כי הוא מסר את תעודת הזהות שלו ללא כל בעיה

בפני כב' השופט רפאל יעקובי

(ע' 4, ש' 35 - ע' 5, ש' 1). מוסכם גם, כי "התובע לא התנגד, הסכים לבוא אתנו לנקודת המשטרה" (ע' 5, ש' 25). לעניין יתר תגובותיו, מקובלת עלי גירסתו, ולא גירסת הנתבעים. יש לזכור, כי כלפי מהלכים פסולים של עיכוב, מעצר וחיפוש שלא כדין, רשאי מי שכלפיו הם מבוצעים להתגונן, אפילו תוך שימוש בכח. מקובל עלי, כי התובע דן לא הפעיל כח בשום שלב שהוא. עם זאת, אין לצפות ממנו שיעמוד בפני הנתבעים "כרחל לפני גוזזיה". גם אם הגיב כלפיהם באמירה פלונית או אלמונית, כגון, בשאלה מדוע מתעכב החיפוש, וזה המירב שאני מוכן לייחס לו, ואפילו הייתי מקבל את גירסת הנתבעים במלואה בנוגע לתגובותיו, עדיין אין הדברים עולים כדי אשם תורם, בנסיבות הכלולות של המקרה.

9. אחריות הנתבעת 3

בסיכומי הנתבעים אין כל התמודדות עם טענת התובע בסיכומיו בדבר אחריותה של הנתבעת 3 - הישירה והשלוחית - כלפי התובע. ממילא, דין הטענה להתקבל. זאת כבר מן הטעם הדיוני, שיש לראות בהימנעות מלהתמודד עם הטענה, משום קבלתה. מעבר לכך, יש לראות בהימנעות הנ"ל, כשהיא מצטרפת לייצוג הנתבעים 1 ו-2 מטעם הנתבעת 3, ולגיבוי שהנתבעת 3 נותנת לנתבעים 1 ו-2 בהעלותה את הטענות לזכותם, משום אשרור מעשיהם של הנתבעים.

כך עולה מכל האסמכתאות שהזכיר התובע בסיכומיו, ובעיקר מדברי כב' השופט ח.כהן בע"א 667/77 דדון נ' אטיאס, פ"ד לב (2) 169, 174, כי

"משנקטה המדינה כבעל דין, עמדה ברורה שלא היה במעשה התקיפה של המשיב משום עוולה, רואים אותה כאילו אישרה את התקיפה ובחרה לטעון לחוקיותה".

כך, כאמור, לגבי תקיפה, וכך לגבי מכלול התנהגות הנתבעים והתוצאות הנגזרות ממנה. נמצא, שאותה אחריות ואותו היקף חבות שנקבעו לגבי הנתבעים 1 ו-2, דהיינו, אחריות וחבות מלאים, בהעדר כל אשם תורם, חלים גם לגבי הנתבעת 3. חיובם של כל הנתבעים הינו, אפוא, ביחד ולחוד.

הנזק

10. התובע לא הגיש חוות דעת רפואית מטעמו.

את טענותיו לעניין הנזקים הוא מפרט בסעיפים 13 - 17 לכתב התביעה, ובסעיפים 14 - 16 לתצהיר העדות הראשית שלו.

התובע מציין, כי נזקו העיקרי הינו הנזק הלא ממוני - עוגמת הנפש, הפחד וההשפלה שחווה בכל מהלך הקשר הישיר שלו עם הנתבעים, ולאחר מכן - במעצר השווא בן 48 השעות. הוא מוסיף על כך, כי הפרשה הנ"ל גרמה לו לכך שהוא מוגדר כבעל "עבר פלילי", וכי נתון זה חיבל בעבר בהשתכרותו, ועלול לחבל בה גם בעתיד.

בסיכומיו טוען הוא, כי מאחר ולא נחקר לעניין הנזקים, הרי שיש לקבל את טענותיו בקשר לכך במלואן.

בפני כב' השופט רפאל יעקובי

11. טענותיו של התובע לעניין הפסדי השתכרות - דינן להידחות. בצדק ציין ב"כ הנתבעים (בסעיף 23 לסיכומיו), כי משנסגר נגד התובע התיק הפלילי, הרי שלא סביר שהיתה, וגם לא צפויה, פגיעה כלשהי בהשתכרותו על רקע זה. ואמנם, בכל הנוגע לעבר, הרי אף שמדובר בנזק מיוחד, התובע לא הוכיח לגביו מאומה. מקובל עלי, כי גם בעתיד לא צפוי הוא לכל נזק על רקע זה. יתרה מזו. כשפסק דין זה, המנקה אותו מכל רבב בקשר לארועים נשוא דיוננו, מצוי תחת ידו, על אחת כמה וכמה שלא צפוי הוא שתפול שעה משערות ראש השתכרותו בגין הארועים דנן.

12. נותר לפצות את התובע בגין הנזק הלא ממוני. כאן אכן סבור אני כי התובע נפגע קשות. הבושת הקשה, בהשפלות שעבר, יחד עם המכות הגופניות, אכן מהוות חבלות לגוף ולנפש (השוו: ע"א 328/76 הרשות המוסמכת נ' אנגל, פ"ד לא (1) 169, 173-174, והאסמכתאות הנזכרות שם). כשמוסיפים לכך גם את שלילת החרות בגין מעצר השווא, הרי שמדובר בנזקים משמעותיים. הפגיעה התבטאה בעיקר בעבר, אך אין לשלול שהטביעה חותמה גם לעתיד, באופן שהתובע נושא עמו צער ועלבון, שספק אם יימחו אי פעם. סכום הפיצוי הראוי נתון לאומדנא דדינא. הגעתי לכלל מסקנה כי, בנסיבות המקרה, מן הראוי לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, לשלם לתובע סכום כולל של 13,000 ש"ח ליום פסק הדין. סכום זה מכיל כבר בתוכו גם את הריבית על התקופה בת כשמונה שנים ורבע, ממועד הארועים ועד מועד פסק הדין.

13. סוף דבר

כאמור, על הנתבעים, ביחד ולחוד, לשלם לתובע פיצויים בסכום של 13,000 ש"ח ליום פסק דין זה. בנוסף, ישלמו הנתבעים, ביחד ולחוד, לתובע גם הוצאות המשפט, ובנוסף להן, גם שכ"ט עו"ד בסכום של 3,000 ש"ח, בצירוף מע"מ. הסכומים הנ"ל ישאו הפרשי הצמדה וריבית מיום פסק הדין.

ניתן בהעדר הצדדים היום, כ' באייר תש"ס (25 במאי 2000).
המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

רפאל יעקובי, שופט

בית משפט השלום בירושלים
א.מ. / 02096598a
שהעניק זה נבו ומזאיים למקור
תאריך 8
מזכיר ראשי